

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -2 У. 31524/10
02.07.2012.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Десе Симић, председника већа, Томислава Медведа и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Газетић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., насеље, против туженог Основног суда у Косовској Митровици, ради поништаја решења Су. бр. V-33/2010-80-27 од 24.11.2010. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.07.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Основног суда у Косовској Митровици, Су. бр. V-33/2010-80-27 од 24.11.2010. године.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, ставом 1. диспозитива, утврђује се да тужиљи, референту у Основном суду у Косовској Митровици, по сили закона престаје радни однос, због тога што је нераспоређена два месеца, а не постоји могућност да буде премештена на друго радно место. Тужиљи радни однос престаје 01.12.2010. године. Ставом 2. диспозитива, одређено је да тужиља има право на отпремнину (новчану накнаду) у складу са чл. 50. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 86/07 и 98/07) која ће бити исплаћена до 31.12.2010. године. Ставом 3. диспозитива, одређено је да зарада, накнада зараде и друга примања која нису исплаћена до дана престанка радног односа

исплатиће се најкасније 30 дана од дана када је запосленом престао радни однос. Ставом 4. диспозитива, одређено је да тужиља има право да се у року од 30 дана од дана престанка радног односа пријави Националној служби за запошљавање у складу са Законом о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

Тужиља је поднела тужбу Управном суду 30.12.2010. године, наводећи да је преузета из Општинског суда у Лепосавићу на рад у Основни суд у Косовској Митровици, да је почев од 01.01.2010. године имала статус нераспоређеног државног службеника, до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном суду у Косовској Митровици, да је, потом поново постала нераспоређена почев од 01.10.2010. године и да јој је оспореним решењем престао радни однос. Наводи да је погрешно примењен члан 131. тачка 3. Закона о државним службеницима, будући да тужени није навео разлоге због којих је остала нераспоређена, односно да ли је тужени ишта предузео да државни службеник буде распоређен на друго радно место. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужиља основано тужбом оспорава законитост побијаног решења.

Из оспореног решења произлази да је тужиљи радни однос престао по сили закона 01.12.2010. године, због тога што је нераспоређена два месеца, а не постоји могућност да буде премештена на друго радно место. Имајући у виду изнето, то према оцени Суда, тужени орган, оспореним решењем од 24.11.2010. године, није могао да одлучи да тужиљи престаје радни однос дана 01.12.2010. године, јер није протекао законом прописан рок од два месеца у смислу одредбе члана 138. став 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09).

Поред наведеног, тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да како тужила у року од два месеца није могла бити распоређена на друго радно место, то је одлучено као у диспозитиву решења. Међутим, тужени орган не наводи код којих органа и када је покушано распоређивање тужиле, па стога Суд налази, да је тужени орган учинио повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана: 02.07.2012. године, II -2 У. 31524/10

Записничар
Сандра Газетић

Председник већа-судија
Деса Симић

Доставна наредба:

- примерак пресуде доставити тужилу, од тужиле наплатити судску таксу за пресуду, у износу од 980,00 динара,
- примерак туженом органу, уз акт о враћању списка,
- писарници / архиви суда

Сандра Газетић/ СЂ

Судија